

ПОЗВОЛЕНО ЛИ Е ДА ГРЕШИМ?

Богослужение на 15 август 2010, неделя, сутрин.

Водещ: Б.Георгиев

Проповед: п-р Данаил Игнатов

Презентация: Самуил и Яница Неделчеви

СЛАВОСЛОВИЕ

Призив: Плач Еремиев 3:25-40

Молитва

Песен: *Свят, свят, свят е Господ* – ЕП 23

О, как ли да възнея аз – ЕП 182 (ДП 210)

Ответен прочит: 9 (Псалом 51)

Песен: *В мен живея* – ЕП 294

Прочит: Рим : 6: 15-23

Молитва с “Отче наш”. Да се молим за -

- Младежкия лагер във Велинград

Песен: *Сърце ми дай, о, Боже мой, изкупено от грех* – ЕП422 (ДП 230)

ПРОПОВЕД

Музикално изпълнение

Песен : *Пази се чист, неосквернен* – ЕП 575 (ДП 394);

Молитва за даренията

Съобщения : - Редът на редовните богослужения;

- Господня трапеза на 29 август.

Песен: *1 куплет от ЕП 23 (Свят, свят...)*

БЛАГОСЛОВЕНИЕ

ПЛАН НА ПРОПОВЕДТА

1.ОТРИЦАНИЕ НА ВТОРО ПОДВЕЖДАЩО ПИТАНЕ (6:15)

2. СЛУГИ НА ГРЕХА ИЛИ СЛУГИ НА ПРАВДАТА (6:16-18)

Бог е първопричина за промяната на ума -сърцето и възприемане на нов образец на живот. Тази промяна ни дава свобода да преинемем от служба на греха към служба на правдата.

3. ТЕЛОТО – ИНСТРУМЕНТ НА НЕЧИСТОТА ИЛИ ИНСТРУМЕНТ НА ПРАВДА.(6:19а-19б)

В Библията има няколко части на тялото, на които се отдава особено значение – кои са те и как ги употребяваме?

4. ИМА ЛИ НЕЩО ЗА КОЕТО ДА СЕ СРАМУВАМЕ? (6:21)

Нека да забравим срама от миналото и нека да няма повод да се срамуваме от настоящето.

5.СВОБОДАТА ДА БЪДЕМ СЛУГИ НА БОГА (6:22)

6.ДАРЪТ НА БОГА ВМЕСТО ЗАПЛАТАТА НА ГРЕХА (6:23)

Божият дар е вечен живот в Христос Исус, нашия Господ.

Има ли някой между нас, който не го е получил? Това не е подвеждащ а сериозен въпрос.

ПОЗВОЛЕНО ЛИ Е ДА ГРЕШИМ?

П-р Данаил Игнатов

Скъпи приятели,

Преди малко повече от месец разсъждавахме върху това какво значи да си кръстен в Христос. Като изследвахме първата част на 6 глава от Посланието към Римляните ние стигнахме до извода, че това означава да се вградим, да открием своята принадлежност към Неговото тяло. И още :

- Да сложим край на стария начин на живот, като нетърпимо робство.
- Да изявим своето ходене в нов живот

Тези размисли бяха предизвикани от Святия Дух, чрез апостол Павел, който самият е бил предизвикан от едно възможно подвеждащо питане:

- *Да останем ли в греха, та да се умножи благодатта?* (6:1)

Сега в 6 глава, 15 стих, апостолът извежда на показ един втори подобен въпрос. И разбира се, показва своето категорично отрицателно отношение към такава второ подвеждащо питане.

1. ОТРИЦАНИЕ НА ВТОРО ПОДВЕЖДАЩО ПИТАНЕ (6:15)

- *Да грешим ли защото не сме под закон, а под благодат?*

Със своя ярък полемичен стил, апостолът изказва един въпрос, подобен на споменатия по-горе. Можем да го изкажем накратко и по този начин:

- **ПОЗВОЛЕНО ЛИ Е ДА ГРЕШИМ?**

Много е важно да уточним в случая, към кого е насочен или от кого евентуално е поставен този въпрос. Можем да установим, че не се отнася към невярващи хора, а към вярващи хора, приели и изповядали Исус като Господ и Спасител. Очевидно, че той се отнася към хора, засегнати от Божията благодат.

Когато невярващи хора ме питат може ли да се прави това или онова, аз им казвам, че ако не вярват в Исус Христос, е все едно дали ще вършат или няма да извършат греховни действия. Защото при всички случаи те са в грех, щом не упоават на Божията милост чрез Исус Христос. При всички случаи те се разминават със божие то благоволение и подлежат на неговата сурова присъда. Разбира се по-добре е да не вършат беззаконие и неща, които увреждат други хора или тях самите. Спазването на обществения морал, осигурява едно по нормално съжителство между хората и запазване на живота на Земята. Но само спазването на обществения морал, въздържането от лоши постъпки, без вяра, няма да им осигури място в рая.

Или казано по друг начин, ако някой не се покае пред Бога и не упоава само на Божията незаслужна милост в Христовото име, за него няма спасение – колкото и добри неща да е свършил в живота си.

Бог е спасил по свой избор много лоши хора, като са призовали Неговото име с надежда за добро, като са осъзнали, че в тях самите няма никаква сила за добро и че само Бог е добър.

Ние хората трудно разбираме това.

Но в случая, пак ще кажем, въпросът не е отнесен за невярващи, а за вярващи хора.

Когато вярващи хора ме питат, защо и ние да не постъпваме както другите хора, аз им казвам - ние не сме “другите” хора.

Когато двама вярващи живеят на семейни начала, без да имат сключен брак аз съм задължен да им кажа, че има проблем. Че живеят в несъответствие с това, което ни учи Словото. Макар, че повече от половината “други хора” живеят точно така.

Когато двама млади или родители на двама млади поискат от нас да ги венчаем, но се знае, че те вече живеят на “семейни начала”, аз им казвам, че има проблем. Ако те ми отговорят – “така правят всички” аз им казвам, че ако те са вярващи, не са като всички. Ако те са вярващи хора те са определени да бъдат святи хора. Това е призвание от Бога, което изисква свят начин на живот.

В такъв случай ние пастирите не ги отправяме, но искаме да разговаряме по този проблем и те трябва да стигнат до убеждението, че живеят в грях. Грехът трябва да се изповяда пред Бога с покаяние и молитва за прощение.

Някой може да каже:” Какви са тези мрачни разпореждания, какви са тези църковни закони?”

Казвали са ми и това: “Аз знам, че Бог ме обича такъв какъвто съм. Аз виждам как Бог ми помага във всичко, макар че не спазвам всички 10 Божии заповеди и с някои от тях не съм съгласен. В края на краищата ние християните живеем под благодат, а не като спазваме Закона...”

Така ли е? “*Да грешим ли, защото не сме под закон, а под благодат?*”

Божият Дух, чрез апостол Павел ни казва:

“Да не бъде!”

Позволено ли е като вярващи да грешим?

Съвсем не!

Апостол Павел категорично отхвърля едно такова второ подвеждащо питане.

Но не само казва “Да не бъде”, а обяснява какви са неговите основания за такова категорично отрицание.

2. СЛУГИ НА ГРЕХА ИЛИ СЛУГИ НА ПРАВДАТА (6:16-18)

Не знаете ли, че...слуги сте на онзи на когото се покорявате-било на греха,който докарва смърт или на послушанието, което докарва правда (ББД, ДМ¹-6:16)

Думата “слуги” в гръцкия оригинал е *δοῦλοί*, което означава по-скоро роби.

Не знаете ли, че.. сте роби на този, на когото сте покорни, било на греха, който води до смърт или на покорството което ви носи правда. (NTI²-прев.мой-6:16)

Робството е пълна зависимост от някакъв господар.

В случая, се говори за пълна зависимост от греха или за пълна зависимост от Бога. Апостол Павел напомня една проста истина. Божията благодат няма нищо общо с греха. Божията благодат е зависимост от Бога, която ни се дава за да не грешим. Не е възможно да грешим и да стоим в Божията благодат.

Това положение може да се сравни с два трудови договора. По нашето законодателство е възможно да работиш по два трудови договора, при

¹ В редакциите на Българско библиейско дружество и на “Духовност и милосърдие”

² мой превод от Nouveau testament interlinéaire

условие че първият работодател е съгласен с втория ви трудов договор. Никой работодател няма да се съгласи да работите в друга фирма, която конкурира неговата и работи за да го изтласка от пазара и да го унищожи.

Сам Исус казва:

- Никой не може да служи на двама господари...не може да служите на Бога и на мамона.(Мт6:24)

Това положени може да се сравни с два стандарта на живот. Те са несъвместими един с друг. Те се изключват взаимно.

В света има различни стандарти на живот. Има стандарт на живот, който водят много богатите. Има стандарт на живот, който водят бедните. Бедните копнеят да постигнат стандарта на богатите. Но никой богат не се стреми да постигне жизнения стандарт на бедните. Нещо повече богатите трудно приемат в своя компания някой беден. Богатите не обичат някой от по-долните социални слоеве да навлезе в тяхното жизнено пространство.

Има много романи и филми, които показват как богати бащи и майки пречат на техните деца да свързват приятелство или брачни отношения с по-бедни. И ако в това има голяма доза осъдителен егоизъм, то от друга страна има и известна мъдрост. Защото в много случаи този, който идва от долу не иска да се научи, не се учи да мисли като богат човек, а остава да влачи в душата си комплексите на бедняк. И не работи за преумножаване на семейното богатство, а го пилее.

И ако все пак има и много положителни примери за бедни, които са ставали с труд и усилия – богати. Основателят на една от най-мощните автомобилни компании в света – Хенри Форд е класически пример за това. Но най-ценното, което Форд е оставил на потомците си е, че ги е научил как да опазват и развиват богатството, което той е постигнал. Никой не може да живее едновременно като бедняк и като богат човек. Нещо подобно иска да ни научи днес Бог. Не е допустимо да живеем по благодат и да не се откажем от греха.

“Договорът” за служба на греха води до духовна мизерия и до духовна смърт. “Договорът” или Заветът, който е основан на подчинение на Божията благодат води към правда, святост и богато осмислен живот не само в този живот но и в идващото Божие царство.

И тук е мястото да забележим, че ако е възможно изобщо да правим избор между двете положения : слуги и роби на греха или слуги и роби на Божията благодат то е защото Бог е взел решение с пълната си суверенна власт и се е намесил в живота ни докато още сме били роби на греха:

От Собствената Си воля ни е родил чрез словото на истината за да бъдем един вид пръв плод на Неговите създания. (ДМ-Яков 1:18)

Бог е първопричината за свободата да избираме между доброто и злото. Когато Адам решил, че може сам да определя кое е зло и кое добро без Бога, точно тогава той е загубил тази способност. Бог е първопричина за промяната на ума – желанието да го търсим. Бог е първопричината за промяната на сърцето – Той първо го запалва с любов, за да го обичаме и да искаме да му приличаме. Да искаме да възприемем Негови образец на живот. Тази промяна ни дава свобода да преминем от служба на греха към служба на правдата.(17-18)

Той ни е дал тази възможност за избор. За това трябва да благодарим непрестанно на Бога:

Да благодарим на Бога, че когато бяхте слуги на греха, вие се покорихте на онзи образец на учение, на което бяхте обучени...(ДМ 6:17)

Трябва да благодарим за Неговото решение да ни даде достъп до Неговата благодат. Трябва да Му благодарим за това, че ни е дал възможност да чуем Благата вест и да бъдем обучени с нея. Трябва да Му благодарим за това, че когато сме били обучавани, като малки или като възрастни във вярата Той е отворил ума и сърцето ни да разберем и възприемем това обучение – за някои пълна глупост, но за нас – смисъл на живот.

Пълната зависимост от греха онаследяваме по рождение и по наследство от праядо ни Адам. Същевременно всички хора сме зависими от суверенната Божия воля. И ако сме вярващи по Божия благодат то имаме свободата да изберем дали ще грешим или няма да грешим. Както е казал Блаженият Августин – само вярващият с Божията благодат може да не греши (*posit non peccare*). Невярващият, който няма Божията благодат, не може да не греши (*non posit non peccare*).

Така ли е?

Вярващи ли сме? Мисля, че тук няма някой, който ще каже, че не е.

Значи имаме свободата да не грешим?

Но имаме и свободата да грешим.

Какво избираме?

Ако сме избрали да не грешим, значи сме избрали да бъдем зависими от Бога. Тази зависимост е прекрасна, защото е свобода от греха. Зависимост и свобода, които са същите, каквито са зависимостта и свободата на децата спрямо родителите си в едно семейство. Но ако сме получили Божията благодат, а продължаваме да грешим ние изневеряваме на Бога и нанявяваме дълбоко Неговото бащино сърце.

В Библията на не малко места се говори за някои части на тялото, на които се отдава особено значение – с тяхното действие ние радваме нашия Небесен Отец или Го наскърбяваме.

Кои са те и как ги употребяваме?

Как употребяваме тялото си?

3. ТЕЛОТО – ИНСТРУМЕНТ НА НЕЧИСТОТА ИЛИ ИНСТРУМЕНТ НА ПРАВДА.(6:19а-19б)

...Както предавахте телесните си части за слуги на нечистотата и на беззаконието което докарва още беззаконие, така сега предайте частите си като слуги на правдата, ...

Кои са телесните ни части, според Библията, които са били слуги на нечистотата и беззаконието?...

Нека се опитаме да споменем някои от тях:

-Очите, ръцете, нозете (краката)...коремът...и най-вече – устата, езикът.

Между нашите части езикът е, който заразява цялото тяло и запалва колелото на живота, а той се запалва от пъкъла (Яков 3:6)

Никаква гнила дума да не излиза из устата ви, а само онова, което е добро за назидание...за да принесе благодат на тези, които слушат. (Ефесяни 4:29)

А. Бог си служи с нашата уста, с нашия език за благословение на другите, за да достигне до тях Неговата благодат. Езикът ни като вярващи е предназначен да бъде инструмент на Божията правда. Но какво става, когато не внимаваме как го употребяваме?

Общо взето, когато сме в света, ние като че ли повече внимаваме как говорим. Но, ах, колко злини е причинил езикът на вярващи в църквата и в семействата ни! Одумваме се, обвиняваме се с грубост, клюкарим един за други, непрекъснато се оплакваме един от други, превръщаме наши предположения и фантазии за живота на братя и сестри в нещо като че ли със сигурност се е случило и ги разпространяваме вече като факти. А други пък ги приемат като истина, защото ни имат доверие и знаят, че не лъжем.

Понякога се налага да кажем на ближните си директно, с уста и на разбран език, че те живеят в грях, което се препоръчва и от Словото, като израз на нашата отговорност и любов към тях : “Да не мразиш брат си в сърцето си; да изобличаваш смело ближния си за да не се натоварваш с грях поради него.”(Левит19:17). Трябва да го правим, но преди всеки такъв случай трябва да помолим Бог да ни освободи от всяка следа на раздражение, гордост, надменност, дълго очакван повод да охапем човека, и да се молим така, че Божията правда да се настани в този момент. Практично би било в такъв момент да кажем на брата или сестрата с пълно смирение, че ние също сме били роби на подобен или друг грях, но Бог ни е помогнал да го преодолеем.

Б. Какво казва Библията за окото, за очите?

В Библията тази дума се употребява в конкретен анатомичен смисъл за органа на нашето зрение, като средство на сетивно познание, но и в преносен смисъл като орган на духовно познание. А в много случаи се употребява едновременно и на двете. И в много случаи - на орган, чрез когото като че ли ние най-много се съблазняваме в пожелания към грях :

И като видя жената, че дървото беше добро за храна и че беше приятно за очите...взе от плода му и яде, даде и на мъжа си и той яде с нея. Тогава се отвориха очите и на двамата и те познаха, че бяха голи;...(Битие 3:6-7)

Апостол Петър във второто си послание, говори с особен гняв за една категория хора, на които “очите им са пълни с блудство и с непрестанен грях като подмамват неутвърдени души; сърцето им е научено на алчност; те са деца на проклятие...”(2Петрово 2:14).

Разбира се, това не значи, че хората с увредено зрение не грешат или че са предпазени от грехове, в които очите играят много важна въвличаща роля. Харесвам много песните на Рей Чарлз, но знаем от биографията му, че, въпреки слепотата си, е водил един твърде неблагочестив живот.

Ние всички хора, включително и много вярващи, имаме нужда Бог да излекува очите ни. Да ги излекува така, че да избягваме съблазните, които идват от всякъде в света най-напред през тях, а после увреждат и духа и сърцето.

Не можем да премахнем съблазнителните реклами и билбордове които възбуждат трудно достижими желания за ненужно скъпи маркови дрехи, коли, техника и охолен живот , не можем да премахнем порнографията от

павилионите за вестници и от интернета, не можем да накараме всички момичета да се обличат така, че както казваше един наш младеж – “хормоните му да не заиграят”; не можем да сринем обидно разкошните за нас палати на новобогаташите в Бояна, Бистрица, Малинова долина и Лозенец.

Но можем просто да спрем да четем и гледаме това, което разващава сърцето ни, ако все още го правим. Можем да се обличаме модерно и да живеем прекрасно без да съблазняваме очите на другите. Вярващият човек, който държи на своето достойнство пред Бога и пред хората има този усет, тази воля и способност. Можем да поискаме от Бога да даде сила на духа ни и щит на очите ни, така че това, което няма как да избегнем да виждаме да не пробужда суетни желания и нечестиви мисли.

Ако поискаме искрено - Господ ще излекува очите ни!

Защото Той не е никакъв безмилостен контролър с палка в ръка. А е Този, който воюва за нас , воюва с нас – на нашия фронт против греха. Той е който просветлява очите ни, за да знаем и виждаме каква е Неговата правда, “*какво е богатството на славното Негово наследство за светиите*” (виж Ефесяни 1:18)

Можем да говорим още надълго и на широко за ушите, ръцете, краката, коремът. Божиет слово ни предупреждава и наставлява :

- *Мнозина се обхождат като врагове на Христовия кръст, чийто край е погибел, чийто бог е коремът...*(Фил 3:18-19)

- *Ухо, което слуша животворното изобличение, ще пребивава между мъдрите.* (Притчи15:31)

-*Колко са прекрасни ...нозете на онзи, който благовества, който проповядва мир!* (Исаия 52:7)

-*Мъжете да се молят на всяко място, като издигат свети ръце без гняв и съмнение* (1Тимотей 2:8)

Така в тези случаи и по много други поводи Божието слово ни учи, как да прилагаме в действие частите на тялото си не като инструменти на нечистота, а като слуги на правдата.

От казаното до тук възниква и въпросът:

4. ИМА ЛИ НЕЩО ЗА КОЕТО ДА СЕ СРАМУВАМЕ? (6:21)

Той възниква заедно с въпроса, който апостол Павел отправя към римляните: *Какъв плод имахте тогава от онези неща? Неща за които сега се срамувате, защото сетнината им е смърт.*

Апостолът говори като че ли говори само за миналото на повярвалите докато те са били още езичници. Но не може да не открием и подтекстът на тази мисъл, който казва : Не се връщайте към неща, за които вече сте се засрамили, съжалили, покаяли. Не се връщайте отново на положението на невярващи, на езичници.

В една статия католическият ирландски богослов Еймън Дъфи³ говори за дехристиянизацията като “позната черта на модерността” и за това, че “Европа дори извън градовете неумолимо се връща към езичеството”. Като пример за това, той привежда една случка с негов колега от Кеймбридж който отишъл до местния бижутер, за да купи сребърен кръст за рождения ден на кръщелницата си. “Разбира се, господине, казал услужливия продавач,

³ Еймън ДЪФИ, Камбаните на Марема: Залезът на европейското християнство. Две есета, сп. Християнство и култура, година IX(2010), брой 49 (2); София, ф/я Комуниас, 2010, с 74-79.

какъв бихте искали – обикновен или онези с човечето на тях?” Авторът е поразен от “подобна ...непричастност към дори най- базисното от християнската история” Той има пред вид, че това, което бижутерът нарекъл “човечето”, е изображението на разпнатия Исус Христос. Такова изказване говори за пълна неграмотност или за циничен атеизъм. Не знам, дали колежата на Дъфи е накарал бижутерът да се засрами от своето езическо мислене.

Но аз мислу, че не толкова неспособността на един бижутер да разпознае Разпятието в предмета който продава, а изобщо липсата на срам е белег на вече езическа Европа.

Кое поражда срам? Действия и думи, които са в разрез с общественото одобрение, обект са на присмех или обект на присъда. Но Бог, независимо от моралната еволюция на Европа, познава и делата и мислите ни, включително тези, които са таен грях. Пред Бога има защо да се срамуваме и за това, което е в ума ни и знаем че то е в разрез с Неговото одобрение и е обект на Неговата присъда.

В Библията има не малко примери на срам.

В нашия живот също сме изпитвали моменти на срам.

Някои от тях са сравнително безобидни и по-лесно говорим за тях.

Някои таим дълбоко в сърцето си и не споделяме с когото и да било.

Но не е възможно като вярващи да таим нещо в сърцето си и да не го изповядаме пред Бога с цялата сериозност на покаяние. Трябва да го изповядаме с твърдата увереност, че Бог ще приеме нашето покаяние дори ако става въпрос за нещо за което вече сме се покаяли. Дори да е за грях, за зависимост от нещо от което се срамуваме, защото не можем да се преборим с него веднага. Трябва, обаче, да сме сигурни, че победата е гарантирана от Този, Който е умрял и възкръснал за да победим.

Словото ни съветва да изповядаме греховете си освен пред Бога и един на друг. Особено ако те засягат нашите взаимоотношения с “другия”. Това води до облекчение и до освобождение от срама. То доказва, че вече не сме слуги на греха. (Но разбира се, когато изповядваме интимни неща, трябва да го правим с абсолютно доверени и изпитани християни.)

И така, нека да забравим срама от миналото и нека да няма повод да се срамуваме от настоящето.

За това апостолът отново подчертава това велико постижение:

5. СВОБОДАТА ДА БЪДЕМ СЛУГИ НА БОГА (6:22)

Това постижение е победния резултат на нашето освобождение от слугуването на греха.

То разкрива и един парадокс : “Служението е свобода и свободата е служение”⁴ Свободата от греха е специално назначение, дадено на привилегировани хора като нас. Свободата от греха открива пред нас безкрайни възможности за развитие на личността като слуги на Бога.

Срещнах тези дни един младеж на име Алекс. Той е член на една от динамичните църкви от Евангелския алианс До скоро е работил в много престижна фирма като финансов консултант. Получавал е много солидни хонорари. Смятал е че е постигнал върха на своята кариера, макар че е само на 26 години. Но наскоро е получил призив да се включи в служение, което не е печелившо, но така е убеден, че служи по-добре на Бога. И напуснал

⁴ Джон СТОТ, Посланието към римляните. София, Нов човек, 2005,с.195

предишната си работа. Това не значи, че предишната му работа го е склонявала към грях, но той смята, че сега се чувства по-удовлетворен и свободен.

Когато изоставим слугуването на греха с Божия благодат и Му представим Той да управлява живота ни това ни издига над всеки връх на каквато и да е светска кариера. А заедно с това развиваме много по-резултатно своето осветение, своята святост, която е път към вечния живот.

Святост означава край на слугуването на греха и път на служение на Бога за сега и през вечността.

На края на този ред от разсъждения апостолът прави важно обобщение и заключение чрез последно противопоставяне на два начина на слугуване :
6. ДАРЪТ НА БОГА ВМЕСТО ЗАПЛАТАТА НА ГРЕХА (6:23)

За всяко слугуване се полага някакво възнаграждение. Дори робите са получавали макар и най-елементарните средства за живот. Но тези средства не са им били давани за да ги използват свободно, а просто за поддържане на тяхното физическо съществуване. За поддържане и продължаване на тяхното робство без никаква перспектива за лично изграждане като хора.

Подобно е и слугуването на греха. Разбира се в света има много хора, постигнали, професионално развитие, успехи, слава без вярват в Бога и очевидно без да са напускали своите зависимости от различни видове грях. Но при тях всичко това приключва тук на земята. Последната им заплата е смърт. Става въпрос за духовна смърт. Във вечността те са отделени от Бога, мъртви за Бога:

Защото заплата на греха е смърт;.....(6:23а)

Във вечността такива хора влачат наследството на срама и горчивото осъзнаване от това, че са се разминали с най-перспективната си кариера и най-истинската свобода: Служба на Бога. Те не могат да кажат, че е нямало кой да им го каже. Особено ако са живяли в страна, която се нарича християнска и в която църквата каквато и да е, говори за Христос.

Христос като образец на служение на Бога.

Христос като образец на служител в наша полза.

- *А Божият дар е вечен живот в Христос Исус, нашия Господ.(6:23б)*

Има ли някой между нас, който не го е получил?

Това не е подвеждащ а сериозен въпрос...

Нека всеки от нас положи усилие и се моли за Божия дар в името на Исус Христос.

Амин